

Arrest

nr. 63 848 van 27 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Congolese (D.R.C) nationaliteit te zijn, op 13 april 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 maart 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 maart 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 21 april 2011 houdende bepaling van het rolrecht van 350 euro met kenmerk X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoeker, bijgestaan door advocaat B. DE SCHUTTER en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Congolese nationaliteit te zijn (D.R.C.), dienen op 10 augustus 2009 bij de Belgische ambassade te Kinshasa een aanvraag in voor een visum kort verblijf. Zij wensen hun zoon van Belgische nationaliteit te komen bezoeken.

Dit visum wordt hen toegestaan en op 25 september 2009 komen verzoekers de Schengenzone binnen.

Op 13 oktober 2009 melden verzoekers zich aan bij de gemeente. Er wordt een aankomstverklaring opgesteld en verzoekers' verblijf wordt toegestaan tot 15 oktober 2009.

Op 15 oktober 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 9 december 2009 dienen verzoekers een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwanten in opgaande lijn.

Op 7 mei 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Bij arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nrs. 47 547 en 47 548 van 31 augustus 2010 worden de beroepen tegen deze beslissingen verworpen.

Op 22 oktober 2010 dienen verzoekers een nieuwe aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwanten in opgaande lijn.

Op 8 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De beslissing genomen ten opzichte van eerste verzoeker, gelijkaardig aan deze van tweede verzoekster, is de bestreden beslissing:

(...)

In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 22.10.2010 door (...), geboren te (...), op (...) en van Congolese nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: betrokkene heeft niet afdoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon:

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond over een ziektekostenverzekering te beschikken die alle risico's in België dekt: op het voorgelegde attest van de mutualiteit staat als opmerking dat betrokkene ingeschreven is, doch niet in regel is aangezien de referentiepersoon zelf niet in regel is met de mutualiteit. Aangezien betrokkene verder geen bewijs van een eigen ziektekostenverzekering als titularis voorlegt, is niet aangetoond dat betrokkene verzekerd is.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt een aantal onduidelijke stortingsbewijzen voor waar met balpen bijgeschreven is over welke stortingen het zou moeten gaan. Verder legt betrokkene een verklaring voor van 'Eatex' over stortingen van een 'geschatte' waarde van 1200€. Aangezien deze documenten geen effectieve bewijzen zijn, maar verklaringen kunnen ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst worden en worden ze bijgevolg niet aanvaard als bewijs voor financiële steun in het verleden. De twee voorgelegde stortingen waaruit wel effectief valt af te leiden dat er een steun was van de referentiepersoon naar betrokkene, dateren van 25.03.2009 en 30.06.2009 en gelden voor een bedrag van 386.32€. Gezien de stortingen dateren van meer dan een jaar voor de aanvraag, kan niet gesteld worden dat betrokkene in de zes maanden voor de aanvraag eveneens ten laste was van de referentiepersoon.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon: de voorgelegde belastingsfiches dateren van het inkomstenjaar 2008 en 2009. Dit is niet recent genoeg om te kunnen vaststellen dat de referentiepersoon op heden over een stabiel en voldoende inkomen beschikt om betrokkene effectief ten laste te nemen en te voorkomen dat betrokkene ten laste valt van de openbare overheden.

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.

(...)."

2. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift vragen verzoekers dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal.

Artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de vreemdelingenwet. De zaak dient dus voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de beslissing is gesteld (cf. RvS 17 april 2002, 105.632).

De bestreden beslissing is opgesteld in het Nederlands, de proceduretaal is bijgevolg het Nederlands.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is.

Artikel 39/79, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt immers dat tijdens het onderzoek van het beroep gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd en geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling mogen worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De bestreden beslissing wordt vermeld in 8° van het tweede lid van artikel 39/79, § 1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg heeft huidig beroep een schorsende werking wat de verwijderingsmaatregel betreft, zodat de vordering tot schorsing onontvankelijk is.

Er dient bijgevolg niet te worden ingegaan op de exceptie van de verwerende partij inzake het ontbreken van een uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel bij de vordering tot schorsing.

3.2. Waar verzoekers *in fine* van het verzoekschrift vragen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) aan de verwerende partij zou opleggen om verzoekers een verblijfsrecht toe te staan in België, dient erop gewezen te worden dat de Raad in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Dit artikel bepaalt het volgende:

“De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

Hij is derhalve niet bevoegd om te statuëren dat aan verzoekers een verblijfsrecht moet worden toegekend. Ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep, in de mate waarin het dit verzoek tot voorwerp heeft, niet ontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 40, 6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 2 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966, goedgekeurd

bij wet van 15 mei 1981 (hierna: BUPO), van artikel 2, 2, d van de richtlijn nr. 2003/86/EG van 22 september 2003 van de Raad inzake het recht op gezinshereniging (hierna: richtlijn 2003/86), en van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 van het Europees Parlement en de Raad betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: Richtlijn 2004/38).

Verzoekers voeren aan dat de motivering van de bestreden beslissingen inzake het gebrek aan een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, geen motief tot weigering kan uitmaken nu verzoekers stukken van de mutualiteit kunnen voorleggen waaruit blijkt dat zij elk een geldige ziekteverzekering hebben. Zij voegen deze stukken bij het verzoekschrift.

Verzoekers menen dat de door hen aangevoerde richtlijnen en de vreemdelingenwet aan verzoekers een verblijfsrecht toekennen van meer dan drie maanden. De verwerende partij laat na om rekening te houden met de omstandigheid dat in artikel 4.2.a van de richtlijn 2003/86 geen verwijzing naar een tenlasteneming in het verleden is terug te vinden maar dat daarin louter gesproken wordt over ten laste komende bloedverwanten in opgaande lijn. In artikel 4.2 van deze richtlijn is er niet enkel sprake van een tenlasteneming van bloedverwanten van de eerste graad in rechtstreeks opgaande lijn, maar ook van de nodige gezinssteun. Hiermee heeft de verwerende partij geen rekening gehouden, terwijl deze nodige gezinssteun een doorslaggevend element is dat de bestreden beslissing gunstig had moeten beïnvloeden. Nergens is er sprake van een tenlasteneming voor het verleden.

Verzoekers menen dat het nuttiger is om te kijken naar de huidige tenlasteneming. Verzoekers zetten uiteen dat zij heden ten dage ten laste zijn en blijven van hun Belgische zoon, dat zij zelf geen inkomsten hebben, geen OCMW-steun en dat zij geen werk hebben. Zij wijzen erop dat zij sinds hun aankomst in België tot nu niet zouden kunnen overleven zonder steun van hun zoon op financieel, materieel en moreel vlak.

Verzoekers verwijzen naar de aanbeveling 1686 (2004) van de parlementaire vergadering waaruit volgens hen blijkt dat familiehereniging soepel en op humanitaire wijze moet worden toegepast voor familieleden van burgers van de Unie. Bovendien zou het onrechtvaardig zijn om het recht op verblijf te weigeren aan de ouders met als motief dat het kind hen niet ten laste wil nemen. Ook de Belgische wetgever heeft in artikel 205 BW voorzien dat kinderen levensonderhoud verschuldigd zijn aan hun ouders.

Inzake de stukken van het geldtransfer agentschap EATEX, menen verzoekers dat deze op voldoende wijze de waarachtigheid en de geloofwaardigheid van de geldtransfers aantonen. De bedragen vermeld in de bestreden beslissing volstaan zeker in de Congolese context en omgeving, rekening houdend met de zwakke waarde van de lokale munteenheid "le franc congolais" vergeleken met de waarde van de Euro. In de Democratische Republiek Congo zijn 386,32 Euro en 1.200 Euro grote bedragen.

De motieven van de bestreden beslissing verwijzen naar een geldstorting naar Congo ten gunste van verzoekers. Dit motief is niet correct en strijdig met de werkelijkheid want het vermeldt een storting meer dan een jaar voor de aanvraag. Verzoekers menen dat de werkelijke in acht te nemen periode deze is gaande van de datum van de aanvraag tot het nemen van de beslissing op 8 maart 2011. In deze periode waren verzoekers niet meer in DRC maar in België, ten laste van hun Belgische zoon.

Het voorleggen van fiscale informatie voor de jaren 2008 en 2009 is te verklaren door het feit dat de aanslagbiljetten voor het jaar 2010 nog niet beschikbaar waren voor alle werknemers in België. Volledigheidshalve leggen verzoekers loonfiches voor van hun zoon als bijlage bij het verzoekschrift.

4.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat artikel 40.6 van de vreemdelingenwet niet bestaat zodat ook de vermeende schending van dit artikel niet kan worden opgeworpen.

Verder stelt de verwerende partij dat in geen van de drie onderdelen van het middel nader wordt ingegaan op de voorgehouden schendingen van de motiveringsplicht, van de algemene zorgvuldigheidsplicht, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de manifeste beoordelingsfout. De verwerende partij wijst erop dat bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekers vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken kan verdedigen zodat het middel vanuit het oogpunt van het opwerpen van die laatste rechtsregels naar het oordeel van laatstgenoemde eveneens om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

De verwerende partij wijst er vervolgens op dat verzoekers zich niet op ontvankelijke wijze kunnen beroepen op de directe werking van de richtlijn 2004/83/EG. Deze richtlijn werd immers geïntegreerd in Belgisch recht met name in de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffend de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekers kunnen zich volgens de verwerende partij om dezelfde redenen evenmin beroepen op de Richtlijn 2003/86/EG.

Verder komt het volgens de verwerende partij niet toe aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de vestigingsaanvraag van verzoekers aan een nieuw onderzoek te onderwerpen. De verwerende partij laat desbetreffend gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de voorwaarde van ten laste zijn over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt en dat de Raad ter zake slechts een marginale toetsingsbevoegdheid uitoefent en niet bevoegd is om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De verwerende partij wijst er in haar nota op dat bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden vrij is en dat de bewijslast rust op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en –appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van ten laste levert.

In haar nota concludeert de verwerende partij dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geheel terecht en gelet op de omstandigheden die het dossier van verzoekers daadwerkelijk kenmerken, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen.

4.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 40,6 van de vreemdelingenwet werd opgeheven op 1 juni 2008 zodat de schending ervan niet kan worden aangevoerd. Vervolgens voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) die ze echter niet verder uitwerken in het middel. Deze onderdelen van het middel zijn niet ontvankelijk.

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers het niet eens zijn met de motivering van de bestreden beslissing zodat zij de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

(...).

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

Ingevolge artikel 40ter van de vreemdelingenwet is deze bepaling ook van toepassing op de familieleden van een Belg.

Verzoekers voeren vooreerst aan dat de motivering van de bestreden beslissing inzake het gebrek aan een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, geen motief tot weigering kan uitmaken nu verzoekers stukken van de mutualiteit kunnen voorleggen waaruit blijkt dat zij elk een geldige ziekteverzekering hebben. Verzoekers voegen deze stukken bij hun verzoekschrift.

Er dient op gewezen te worden dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). *In casu* dateren de nieuwe verklaringen van de mutualiteit van 7 april 2011 en dus van na de bestreden beslissing die dateert van 8 maart 2011. Het kan niet aan de verwerende partij worden verweten geen rekening te hebben gehouden met stukken die op het ogenblik van de bestreden beslissing nog niet bestonden en waarvan de verwerende partij dus niet op de hoogte kon zijn. Door het voorleggen van nieuwe stukken kunnen verzoekers bijgevolg het motief inzake de ziektekostenverzekering niet ontkrachten.

In zoverre verzoekers met het bijbrengen van deze nieuwe stukken trachten een nieuwe beoordeling van verzoekers' verblijfsrecht te verkrijgen, wijst de Raad er op dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het raam van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Vervolgens stellen verzoekers dat op basis van de richtlijnen 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), de richtlijn 2004/38/EG van het Europees parlement en de raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) en de vreemdelingenwet, aan verzoekers een verblijfsrecht van meer dan drie maanden had dienen toegekend te worden. De verwerende partij heeft volgens verzoekers immers nagelaten rekening te houden met artikel 4.2.a van de richtlijn 2003/86/EG waarin louter gesproken wordt over ten laste komende bloedverwanten in opgaande lijn en er niet enkel sprake is van een tenlasteneming van bloedverwanten van de eerste graad in rechtstreeks opgaande lijn maar ook van de nodige gezinssteun. Volgens verzoekers was de nodige gezinssteun een doorslaggevend element dat de bestreden beslissing gunstig had moeten beïnvloeden. Verzoekers houden voor dat er nergens sprake is van een tenlasteneming voor het verleden.

Vooreerst verduidelijkt de Raad dat de vraag of een persoon ten laste is voortvloeit uit een feitelijke situatie die beoordeeld dient te worden door het bestuur. Bij de beoordeling van deze feitelijke situatie beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad oefent terzake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en –appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekers het bewijs van de voorwaarden tot langdurig verblijf leveren. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot langdurig verblijf afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke meer, die het bestuur zelf bepaalt en vraagt over te leggen.

In deze kan verwezen worden naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip "ten laste" (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia, alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 2007, 43). De Raad acht het hierbij derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het raam van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als ascendent, waarbij artikel 40bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk als voorwaarde bepaalt dat men ten laste moet zijn van de burger van Unie die men begeleidt of vervoegt, het bewijs eist van de ascendent dat hij in het verleden ten laste was van de referentiepersoon.

Waar verzoekers vervolgens aanvoeren dat de Richtlijn 2003/86/EG geschonden is omdat artikel 4.2.a van deze richtlijn niet spreekt van een tenlasteneming voor het verleden, merkt de Raad op dat deze richtlijn reeds werd omgezet in Belgisch recht en dat verzoekers zich hierop niet kunnen beroepen omdat deze richtlijn enkel betrekking heeft op onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven en hun familieleden. Verzoekers zijn *in casu* familieleden van een Belg, voor wie andere wettelijke bepalingen gelden.

Waar verzoekers eveneens de schending aanvoeren van de richtlijn 2004/38/EG, merkt de Raad op dat onder "middel" in de zin van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Verzoekers laten in hun verzoekschrift na aan een omschrijving te geven van de wijze waarop de regel door de bestreden beslissingen geschonden werd. Er dient dus te worden vastgesteld dat eveneens de verwijzing naar de richtlijn 2004/38/EG als middel niet ontvankelijk is.

In hun verzoekschrift stellen verzoekers dat het nuttiger is te kijken naar de huidige tenlasteneming. Verzoekers zetten in hun verzoekschrift uiteen dat zij heden ten dage ten laste zijn en blijven van hun Belgische zoon, dat zij zelf geen inkomsten hebben, geen OCMW steun genieten en dat zij geen werk hebben. Sinds hun aankomst in België zouden ze niet kunnen overleven zonder steun van hun zoon op financieel, materieel en moreel vlak.

Zoals hiervoor reeds werd uiteengezet, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het raam van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als ascendent het bewijs eist van deze ascendent dat hij in het verleden ten laste was van de referentiepersoon.

De Raad merkt op dat verzoekers met deze uiteenzetting de motieven van de bestreden beslissing niet betwisten, waar de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van zijn zoon.

Waar verzoekers bij hun verzoekschrift attesten van het OCMW voegen die dateren van 8 april 2011, een verklaring op eer van hun zoon die dateert van 8 april 2011, een overzicht van stortingen en een belastingaangifte van hun zoon voegen en hiermee wensen aan te tonen dat verzoeker heden ten dage ten laste is en blijft van zijn Belgische zoon, dat hij zelf geen inkomsten heeft, geen OCMW steun geniet en dat hij geen werk heeft, dient erop gewezen te worden dat verzoekers deze stukken pas in huidige stand van de procedure voor het eerst bijbrachten zodat het niet aan de verwerende partij kan verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden. Zoals hiervoor reeds werd gesteld, dient immers de regelmatigheid van een administratieve beslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen.

Ook dateren de attesten van het OCMW en de verklaring van hun zoon van 8 april 2011 en dus van na de bestreden beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden

door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Bovendien hebben verzoekers reeds een zelfde soort verklaring van het OCMW bijgebracht en toont het bijbrengen van nieuwe verklaringen van het OCMW niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen.

In zoverre verzoekers met het bijbrengen van deze nieuwe stukken trachten een nieuwe beoordeling van verzoekers verblijfsrecht te verkrijgen, herhaalt de Raad dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen.

Vervolgens verwijzen verzoekers naar de aanbeveling 1686 (2004) van de parlementaire vergadering. De Raad wijst erop dat deze aanbeveling van de parlementaire vergadering gericht is aan het comité van de ministers zodat verzoekers een eventuele schending van deze aanbeveling niet rechtstreeks kunnen inroepen.

Wat de stukken van het geldtransfer agentschap EATEX betreft, menen verzoekers dat deze op voldoende wijze de waarachtigheid en de geloofwaardigheid van de geldtransfers aantonen. De bedragen vermeld in de bestreden beslissing volstaan volgens verzoekers zeker in de Congolese context en omgeving.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gezegd: *“Verder legt betrokkene een verklaring voor van 'Eatex' over stortingen van een 'geschatte' waarde van 1200€. Aangezien deze documenten geen effectieve bewijzen zijn, maar verklaringen kunnen ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst worden en worden ze bijgevolg niet aanvaard als bewijs voor financiële steun in het verleden. De twee voorgelegde stortingen waaruit wel effectief valt af te leiden dat er een steun was van de referentiepersoon naar betrokkene, dateren van 25.03.2009 en 30.06.2009 en gelden voor een bedrag van 386.32€. Gezien de stortingen dateren van meer dan een jaar voor de aanvraag, kan niet gesteld worden dat betrokkene in de zes maanden voor de aanvraag eveneens ten laste was van de referentiepersoon.”*

Door louter opnieuw naar deze stukken die zich in het dossier bevinden, te verwijzen en te stellen dat deze wel degelijk de waarachtigheid en de geloofwaardigheid van geldtransfers aantonen dat de bedragen vermeld in de bestreden beslissing volstaan in de Congolese context en omgeving, tonen verzoekers niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze oordeelt dat deze documenten geen effectieve bewijzen zijn aangezien ze verklaringen zijn die niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden.

Verzoekers voeren tenslotte aan dat het voorleggen van fiscale informatie voor de jaren 2008 en 2009 te verklaren is door het feit dat de aanslagbiljetten voor het jaar 2010 nog niet beschikbaar waren voor alle werknemers in België. Volledigheidshalve leggen verzoekers als bijlage bij hun verzoekschrift loonfiches voor van hun zoon.

De bestreden beslissing motiveert hierover als volgt: *“Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon: de voorgelegde belastingsfiches dateren van het inkomstenjaar 2008 en 2009. Dit is niet recent genoeg om te kunnen vaststellen dat de referentiepersoon op heden over een stabiel en voldoende inkomen beschikt om betrokkene effectief ten laste te nemen en te voorkomen dat betrokkene ten laste valt van de openbare overheden.”*

De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing niet gesteld wordt dat verzoeker al het aanslagbiljet van 2010 hadden moeten voorleggen, maar enkel dat uit de voorgelegde belastingsfiches van 2008 en 2009 niet kan worden afgeleid dat de referentiepersoon op heden over een stabiel en voldoende inkomen beschikt om verzoeker effectief ten laste te nemen en te voorkomen dat hij ten laste valt van de openbare overheden. Verzoekers betwisten in het middel niet dat er geen recent bewijs werd geleverd dat de referentiepersoon op heden over een stabiel en voldoende inkomen beschikt om zijn vader ten laste te nemen.

Waar zij bij het verzoekschrift een verklaring van hun zoon van 8 april 2011 voegen dat hij zijn ouders ten laste neemt en verwijzen naar een aantal loonfiches die ze bij hun verzoekschrift voegen, merkt de Raad op dat verzoekers deze stukken voor het eerst bij hun verzoekschrift bijbrengen zodat het niet aan

de verwerende partij kan verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen.

In zoverre verzoekers met de uiteenzetting in hun enig middel en met de nieuwe stukken trachten een nieuwe beoordeling van verzoekers verblijfsrecht te verkrijgen, wijst de Raad er nogmaals op dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het raam van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, deugdelijke en pertinente motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht en van de overige door verzoekers aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande komen de kosten van het beroep ten laste van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten, bepaald op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET